

Tartalom

- The End
  - Eredményeink
  - Iskolaértékelés
  - Klarinéttal a műszaki egyetemre
  - E-sek elmennek
  - Egy arc a Révaiból
  - Gondolatok a diáknapi után
  - A kirándulás Dórával?...
  - ESSZÉ (melléklet)
  - Búcsúzik a 12.D
  - Syntax Error
  - Megyei mezei futóverseny eredményei
-

The End

Bár az érettségi szünet óta több negyedikest látni az iskolában, mint az elmúlt három évben bármikor, mégis igaz a hír, hogy május 10-én, egy szép napsütéses délelőtt elballagtak.

Sikerült túlélnünk a nagy eseményt. Ki sírva, ki nevetve állta végig a ballagást. Meghallgathattuk Erdős László tanár úr búcsúztatóját, majd Varju Nándi búcsúzóját. Végül én is odaálltam a "méretre igazított" mikrofon elé, és búcsút vettem a Nagyoktól. Kissé reszkető lábbal és hanggal mondtam el mondókámat, de a könnyeket sikerült a ballagás végére hagynom. Akkor elballagtak.

Remélem, szép emlék marad számukra ez az utolsó nap. Nekünk biztosan.

Picur

Eredményeink

OKTV:

Matematika I. díj Szabó Jácint 4.D

Történelem 7. hely Takács Bence 4.B

Német 8. hely Balogh Péter 4.A

Angol 8. hely Gottwald Éva 4.B

Számítástechnika 12. hely Gábor Dávid 4.E

Biológia 14. hely Varga Mária 4.E

Német 15. hely Mohamed-Azizi Nárcisz 4.B

Biológia 16. hely Kálmán Károly 4.E

Iskolánk minden évben a kiemelkedő eredményt elért tanulókat külön díjakban részesíti.

Az idei évben **Ullmann-díjat** kapott Szabó Jácint.

Az **Öregdiákok díját** Gottwald Éva és Takács Bence kapták.

Révai díjban hárman részesültek: Varju Nándor, Szabó Lilla, Szepesházi Ágnes.

Iskolaértékelés

Révai Miklós Gimnázium. Szépen csengő név ez, és jól ismert szerte az országban. De vajon mit tudhat ez az iskola, aminek köszönhetően ennyire elismert? És miben mutatkozik meg az iskola eredményessége leginkább?

Az iskolák közt megkeresni a legjobbat, olyan nehéz, mintha tût keresnénk a szalmakazalban. Mert hogyan lehet összehasonlítani két teljesen más tagozatú gimnáziumot? S mégis vannak erre módszerek, mint például a nyelvvizsgát letevő diákok számának vagy a felsőfokú tanítási intézményekbe felvételt nyert tanulók arányának vizsgálata. Természetesen egy ilyen táblázat nem ad - és nem is adhat - pontos eredményt, mivel mindenhol lehetnek gyengébb ill. erősebb évfolyamok.

A Révai Miklós Gimnázium már évek óta a 3-5 helyen áll a felsőfokú tanítási intézményekbe felvételt nyert tanulók összesített ranglistáján. Az előbb említettek szerint itt sem érdemes egy-egy évre nézve külön vizsgálnunk a felvételt nyert diákok számát, mert az eredmény elég disszonáns lehet. Horváth Péter igazgató úr elmondása szerint, ha alaposan áttanulmányozzuk a felvételis táblázatokat, megfigyelhetjük, hogy van egy évfolyam, amely elég nagy visszaesést mutat az őket megelőzőkhöz ill. az őket követőkhöz képest. Mint minden "az ország legjobb gimnáziuma" névvel "megáldott" gimi küszködik az általános iskolások felvételitől való félelmeivel. Mert hiába gondolnánk azt, hogy egy jó iskolában egy helyre egyszerre 200 jelentkező van, tévednénk. A kisiskolások félnek kockáztatni. (Pedig a mi gimnáziumunk esetében - szerintem - érdemes.) Tehát abban az évben az iskolába felvételi nélkül vették fel a 14-15 éveseket a kevés jelentkező miatt. Persze - ettől a kivételes esettől eltekintve - felvételi mindig volt és mindig is lesz. Ez így van rendjén.

A másik, az iskolák munkáját összehasonlító kimutatás a nyelvvizsgázó diákok száma. Ez a táblázat már sokkal inkább kifejezi, hogy a Révai az első háromban benne van. Véleményem szerint a nyelvvizsgák száma bizonyítja azt, hogy a diákok szívesen tanulnak itt.

És ezzel rátértünk egy igen fontos kérdésre. A diákok és a tanárok kapcsolata ugyanis nagymértékben meghatározza, hogy milyen szintre jut el egy iskola. A Révai diákcentrikusságának eredményeként megfelelő az összhang a tanárok és a diákok között, vagyis jól tudnak együtt dolgozni.

S mi lehet "a siker receptje" a Nagymúltú esetében? Az, hogy ide szívesen járnak a diákok, és így a napi elvégzendő munka is könnyebb. Természetesen még itt is vannak apró-cseprő tanár-diák problémák, de "a gépezet alapvetően olajozottan működik".

Remélem, hogy az elkövetkezendő évek is ehhez hasonlóan sikeresek vagy még sikeresebbek lesznek. Az esély mindenesetre megvan arra is, hogy a legsikeresebb jelzőt érjük el.

Tina

Klarinéttal a műszaki egyetemre

Idén ballag iskolánkban egy negyedikes klarinétos fiú. Nagyon nehéz volt őt elkapni a folyosón, és szóra bírni, hiszen mindig siet valahová egy klarinétokkal kezében. Ő nem más, mint *Laczó Tibor*, 4.E osztályos tanuló.

Bevallom, minden egyes szóért keményen meg kellett küzdenem. Ki gondolná erről a klarinétos fiúról, hogy matekzseni?

Mesélj valamit magadról, a Révai előtti éveidről!

Szüleim a Győri Nemzeti Színházban zenészek. Két bátyám van, a fiatalabbik, Péter, másodéves főiskolás, villamosmérnöknek tanul, az idősebbik, Tamás pedig már dolgozik egy szállítmányozó cégnél. A József Attila Általános Iskolába jártam, a Révaiba felvételi nélkül kerültem be a 7. osztályos matek versenyen elért megyei 2. helyezésem miatt.

Szóval már akkor is vonzott a matek! Milyen eredményeket értél azóta el?

I-III. osztályig matematika országos döntőbe jutottam. IV. osztályban: Izsák Imre Gyula természettudományi verseny összesített 4., számtech 1. Megyei matekverseny 1. Körzeti klarinétverseny 1.

Hogyan lehet, hogy szüleid mindketten zenészek, és Te mégis real beállítottságú vagy?

Hát talán éppen amiért ők zenészek, azért nem lettem én az. Egyébként soha fel sem merült bennem, hogy esetleg klarinétos legyek. Túl sok volt már a vonós a családban, a szüleim döntöttek úgy, de nem bántam meg! A zene mindig is része volt és lesz az életemnek, mert megnyugtat. Ha valami gondom van, előveszem a klarinétot és elkezdek játszani. Tulajdonképpen a legtöbb fajta zenét szeretem, a komolyzenétől a jazzig és a rockig mindent. Kedvenc együttesem így kimondottan nincs, talán a Queen tetszik a legjobban. Az, hogy kitől örököltem a "reálosságomat", egy rejtély. A családban rajtam kívül nincs olyan, aki egy kicsit is szeretné a matekot.

És a versenyekre hogyan készülsz fel?

Hát ez ilyen típusú versenyekre csak úgy lehet készülni, hogy minél több és egyre nehezebb feladatot kell megoldani. Ebben általában a szaktanár segít.

Tudnál tanácsot adni azoknak, akiknek a matek nem megy?

Gyakorolni kell ennyi az egész. A matek bizonyos szintig könyvből is megtanulható, de ha valaki rendszeren akar foglalkozni vele, akkor egy kis tehetség sem árt, no meg a szorgalom! Sajnos én nem vagyok kimondottan szorgalmas, de ha elkezdek valamit, nagyon kitartó tudok lenni, és amire büszke vagyok, azt is el tudom fogadni, hogy ha nincs igazam és azt más mondja meg.

Mint negyedikes, mi a véleményed a Révairól?

Szerintem egy nagyon jó iskola, nem bántam meg, hogy ide jöttem. A képzés magas szintű és a társaság is nagyon jó. Kedvenc tárgyaim közé tartozik a matek - természetesen - és a történelem. Eddig még nem voltam kitűnő. Mivel két bátyám van, hamar megtanultam, mi az a szelektív tanulás. De hetedikben voltam hozzá legközelebb, akkor csak technikából voltam négyes! A Révaiban így az utóbbi két évre emlékszem vissza a legszívesebben! Elég jó az osztályközösség; az

osztálykirándulások, szilveszterek, nyári szünetek és persze a választás még sokáig örök élmény marad.

Mik a terveid a jövőddel kapcsolatban?

A BME műszaki informatikai karán szeretnék továbbtanulni. A nyarat minél jobban szeretném eltölteni, végül is ez az utolsó középiskolás nyaram. Ez azt jelenti, hogy jó lenne elmenni pl. Rábatúrára, révais táborokba vagy valahova az osztálytársakkal, biciklivel, gyalog vagy kenuval. Bár kenuzni nem szoktam rendszeresen.

Sorsdöntő vizsgáid előtt meg szoktad-e fogni a gombodat, ha egy kéményseprőt láatsz?

Nem hiszek a babonákban. (Hiszen aki reggelente négyszer köp keletre, azt nem érheti semmi baj, nem igaz?)

Minden bizonnyal! Kívánom, hogy sikerüljön az érettségid, és nagy kalappal a felvételire! Remélem, hallunk még felőled!

No igen. Melegen tudom tehát ajánlani mindenkinek ezekben az időkben ezt a már jól bevált praktikát! Ezek után a szerencsénk arra a napra biztosítva van. De figyeltem! Az életben nem a legfontosabb a szerencse! De nem árt, ha van belőle bőven!

Bagó Gabriella 10.B

E-sek elmennek

Elmennek eme remek emberek Pestre, esetleg Szegedre. 4 esztendeje vettek fel eme remek helyre, de eltelt ez, s nem lettem elmebeteg. Helyette egyetemre epekedek.

Egy reggel bementem egy terembe, egy E-s lettem. Persze rettenetesen rettegtem, lehetetlen helyzetbe keveredtem eme rengetegben. Rengeteg rendes gyerekkel mentem egy helyre. Negyven ember neve lett fejemben. Feletteseket nehezen szerettem. Ehelyett lementem, este zene lehetett, mert rengeteg ember kevergett lent. Decemberben egy versenyen Eperdzsem nyert, ez tetszett.

Egy esztendeje heverek ezen esztelen helyen. Csehekhez mentem egy telen. Este feljebb lett gyerekek szeszt etettek velem. Elszenderedtem egy helyen, felettesek nevettek.

Elmentem Mecsekbe, Hertelendre. Szereztem egy rekesz sert. Megettem egy szesz-kenyeret. Ez nem kedvezett nevemnek.

Szeptemberben 3.E-s lettem. Eszembe ment, nekem kellene ezen jegyek. Kellene eszem fejlesztenem, de ez nem ment, fegyvereket vettem be. Emelkedett ezen jegyek helyzete. Lehetetlen nyelveken leveleket tettem le, kellettnek egyetemre.

Emeletes versenyre mentem. Nevem felegyenesedett jelentett. Nekem tetszett, de egyes feletteseknek nem. Perelhettek, de nem engedtem, engem nem erre neveltek. Legfentebb felettes helyettese rendet nem teremthetett. Ezer embernek tetszettem, nyertem. Elmentem egy helyre, egy szerkezetbe rebegtem, ezzel nevem egekbe emelkedett. Egy fergeteges heted-hetet szerveztem, meccset rendeztem, feletteseknek nemes versenyt vezettem, embereket nevettettem. Lent este zene mellett enyelegtem.

Egerbe mentem, hegyeken vezetett szekerem. Elmentem, denszeltem: negyven ember eszeveszette tekergett, Bence elkeveredett, de meglett. Hegyek nedve tetszett, engem elveszejtett.

Szeptemberben negyedszerre lettem E-s. Messze, nedves helyre, Beltengerhez mentem. Mely helyen ettem, rendet elvettem.

Embereken zeke lett. Kedves felettes mellemre jelet szegezett, mellyel jelzem, be kell fejeznem ezen helyen lehetetlen tettem.

Szervem fejemben megeszesedett, mehetek egyetemre, de le kell tennem egy kegyetlen tesztet. Szerkesztettem egy keretet, negyven ember lett ezen lemezen. Lettettem egy helyre, Te megkeresheted.

Befejezem eme remeket, melyet szerkesztettem. Ezennel emelem fedelem.

E

Egy arc a Révaiból - Gottwald Éva

"Három a magyar igazság, és egy a ráadás" - tartja a közmondás. Eddigi számainkban három negyediket - egy versmondót, egy népdalénekest illetve egy matematikust - már megismerhettek, jöjjön tehát ez évi utolsó Iránytűnkben a ráadás, a "negyedik" negyedik.

Neve bizonyára ismerősen hangzik mindannyitoknak, hiszen a megváltó csengőszó utáni hirdetésekben az utóbbi időkben gyakran szerepel. Ő Gottwald Éva, becenevén Vica, a 4.B osztály tanulója, aki ismét nagyon szép tanulmányi eredménnyel - egy OKTV-döntőbeli 8. helyezéssel - öregbítette az alma mater amúgy sem túl fiatal hírnevét. Vica nemsokára búcsút vesz iskolánktól, ám mielőtt végleg "elballagna", ismerkedjünk meg egy kicsit vele! Legelsőként a felkészüléséről, az útról, amely eddig a szép eredményig vezetett, kérdeztem Vicát, hisz ez talán számunkra is tanulságos lehet.

Gottwald Éva

Őszintén szólva nem számítottam rá, hogy idáig eljutok - kezdte a válaszadást Vica. Tavaly télen még örültem a középfokú nyelvvizsgának, és elképzelhetetlennek tűnt számomra, hogy egyszer felsőfokú nyelvvizsgám is lehet, az OKTV döntőjéről nem is beszélve. Én ennek ellenére nem adtam fel, és elhatároztam, hogy nekivágok. Sok nyûgöt nem jelentett, mert már akkor is szerettem az angolt, és szívesen foglalkoztam vele. Az OKTV első fordulóján angoltanárnőm, Nágelné biztatására indultam, hiszen ez jó tapasztalatszerzési lehetőség volt a felsőfokú nyelvvizsgára is. Ezen ez írásbelin miután elértem a kellő pontszámot, továbbküldték a tesztet. Én ezzel le is "tudtam a dolgot", így aztán eléggé meglepődtem, mikor behívtak a 2. fordulóra. Erre a fordulóra egy angol nyelvű regényt kellett elolvasni, és azt szóban bemutatni. Ezenkívül volt a fordulónak egy másik szóbeli és egy írásbeli része is. A szóbelin egy kihúzott szöveg alapján tettek fel főleg nyelvtani kérdéseket, míg az írásbelin egy másfél oldalas fogalmazást kellett írni. Miután úgy éreztem, hogy a nyelvtani rész kevésbé sikerült váratlanul ért a hír, hogy bejutottam az utolsó fordulóba, a döntőbe is. Az értesítővel küldtek 5 cikket is, amelyek ellentmondásos témákat vetettek fel. Így például a klónozást, az ufókat, üzenetrögzítőket, ponyvaregényeket (amit én is húztam) stb... Ezekről kellett aztán a véleményemet kifejteni, vita formájában megvédeni.

Elnézést, hogy itt közbevárok. Ha már említetted az ufókat, hadd kérdezzem meg, te hiszel bennük?

Nem tagadom, hogy van élet a Földön kívül. Maradjunk ennyiben.

Ezután a kis kitérő után Vica mesélt még egy-két dolgot a döntőről:

Tehát a döntő 3 részből állt. 2 szóbeli és egy írásbeli részből. A szóbeli egyik fordulóján a már említett cikkek közül én a ponyvaregényről és a sznobizmusról szólót húztam, amire 30 pontból 20-at kaptam. A szóbeli másik részének feladata társalgás volt egy kép alapján. Itt rendkívül oldott volt a hangulat, kellemesen "elcsevegtünk" a zsűrivel, akik percenként lötték a poénokat. Itt 27 pontot értem el a 30-ból. Az írásbeli rész már kevésbé nyerte meg a tetszésemet.

Meghatározó részesei-e az eredményeknek az iskola által szervezett broadstairsi kirándulások, amelyeken részt vettél?

Igen, sokat segítettek. Nemcsak a beszédkészségemet javították, hanem meg is szerettették velem még jobban ezt a nyelvet. Nem bántam meg, hogy részt vettem ezeken a tanfolyamokon, mindenkinek ajánlom, akinek van rá lehetősége, menjen el, és vegyen rész rajta. Mára az angolt már egyáltalán nem tekintem tantárgynak, olyasvalaminek, ami mellé az ember kellenlenül ül le tanulni. Nagyon szeretek foglalkozni vele, angol könyveket, cikkeket olvasni stb.

Ezek a kirándulások a nyelvtanulási lehetőségek mellett bizonyára új barátságok megteremtésére is alkalmat nyújtottak Neked. Milyen más nemzetiségű diákokkal ismerkedtél meg, és esetleg tartasz kapcsolatot?

Még tavaly nyáron ismerkedtem meg 3 szicíliaival, akikkel azóta is tartjuk a kapcsolatot: havonta felhívjuk egymást, és persze levelezünk. Ezenkívül van egy belga és egy szlovén levelezőpartnerem is.

Ez a döntőbeli helyezés a felvételizéshez is bizonyára szerepet játszik. Hova adtad be a jelentkezésedet?

A Közgazdasági Egyetemre jelentkeztem elsőnek, de jobban húz a szívem a külkereskedelmi Főiskola felé, ahová másodikként jelentkeztem. Az OKTV helyezéssel sajnos nem sokra megyek a közgázon, mert nem kapok érte semmilyen pluszpontot, de a Külkeren mentesülök a felvételi alól. Persze matekból és töriből ugyanúgy kell felvételiznem, de azért mégis egy kis könnyebbség.

Tekintsünk egy kicsit vissza általános iskola 8. osztályba. Miért döntöttél akkor úgy, hogy német tagozatos osztályba felvételiztél, hisz az angolhoz volt igazán tehetséged?

Ez inkább édesanyám ötlete volt, amiért először nem igazán lelkesedtem, de hamar beláttam, hogy igaz van. Az angoltanár ugyanis adott volt, így inkább a németre kellett ráhajtanom.

Kanyarodjunk el az iskolai témáktól. Tudom, hogy szokványos kérdés, de mivel foglalkozol szabadidődben a legszívesebben?

Sportolok. Mióta itt a tavasz, azóta szinte mindennap futok. Télen csak ritkán tudtam ezt megtenni a korai sötétedés miatt. Ezenkívül szeretek biciklizni, az úszásról azonban leszoktam. Túl időigényes, és nagy a tömeg az usziban.

Versenyszerűen is űzted talán ezeket?

Igen, Budaházi Judit tanárnő vezetése alatt triatlonoztam.

Mint mindenki, biztos te is izgultál a verseny előtt. Van esetleg valamilyen kabalád, ami önbizalmat ad?

Hát, az igazság az, hogy nem izgultam magam halálra. Talán csak a döntő előtt, amikor komolyabbá vált a dolog. Kabalám pedig nincsen.

Amikor ez e riport készül, már csak öt nap van hátra, és a gimnáziumi évek számodra véget érnek. Milyen érzések vannak most benned?

Mindenképpen megrendít és kicsit elszomorít a tudat, hogy lezárul egy szakasza az életemnek, és soha többé nem fogok a Révaiba járni. De ezzel együtt izgalmas is, hogy új kihívásokkal, célokkal kerülök szembe, és egy egészen más életem lesz.

Mint azt minden negyedikestől kérdezni szokás, Tőled is megérdeklődöm: Mi volt a legemlékezetesebb ezekben az években?

Az OKTV mindenképpen emlékezetes volt. Ezenkívül vannak - inkább már csak voltak - tanárain, akiktől úgy érzem, nagyon sokat kaptam, és nem lett volna jó, ha kimaradnak az életemből. Nagyon fontosak még számomra azok a barátságok, amelyek nem érnek véget május 10-ével.

Július 5-én véget ér minden megpróbáltatásod. Mit fogsz ezután a nyári szünetben csinálni?

Szeretnék egy nagyobb biciklitúrára menni, na meg hát mit ér egy nyár a Balaton nélkül? Ezenkívül alig várom, hogy végre igazi könyveket olvashassak, és félretegyem a tankönyveimet.

Úgy legyen! Addig is nagyon sok szerencsét kívánok Neked az előtted álló érettségihez, valamint felvételhez, és köszönöm a riportot.

Makkos Katalin 2.C

Gondolatok a diáknapi után

Sziasztok! Itt a PATTANÁSOKK! Ígérjük, most utoljára. Hogy tetszett a diáknapi? Reméljük, jól.

A választás után elcsitultak a kedélyek egészen április közepéig. Akkor jutott eszünkbe, hogy talán a diáknapi is meg kéne szervezni. Persze senkinek nem volt semmi ötlete. Így hát annyiban hagytuk. Csak pár nappal a nagy nap előtt (már akinek az) eszméltünk fel, hogy... a "jobbnál-jobb" 5letek (cirkáltak az agyunkban, mint a Cecelegyek, Karalábét és Dinnyét ettünk, hogy okosabbak legyünk, a Falba vertük a fejünket, és mindezek után Dömper gyorsasággal PATTANT ki az isteni szikra a zseniális agytekervényeinkből). Az eredményt láttátok.

A péntek délután nosztalgiával telt. A választási lepedők újra felkerültek a falra. Az esti buli minden idők legnagyobb és feledhetetlen eseménye volt, mert mindenki megtalálhatta a számára megfelelő helyét, ahol kedvére kitombolhatta magát.

Másnap kora hajnalban kezdtük meg az előkészületeket a különböző programokra. A tanárvetélkedőn két nagyszerű csapat birkózott meg egymással. Az előző évekhez képest, amikor is humán-reál ill. nők-férfiak címen folyt a küzdelem, változtatni akartunk. Felmerült az alacsonyok-magasak összeállítás, de magas nők és alacsony férfiak hiányában ezt elvetettük. Végül a név és a stílus kiötölését, amit egészen a kezdetéig titok övezett, még mi sem tudtuk. Jó, mi? Plebejók és Hupikék-törpikék. (A csapatok vezetői: Erdős László és Somogyi Gyula. A tagjai pedig: Preinsperger Csilla, Sánta Noémi, Horváth Péter, Erdősi Gábor, illetve Csátóné Zsámbéki Ildikó, Gyalóközi Judit, Kovács Csaba és Bogdán András voltak. A Plebejók elnevezés a jó beosztottakra utalt.) Preinsperger tanárnő ezúttal is bebizonyította, milyen sokrétű a tehetsége. Ugyanis ő varrta azokat a fantasztikus törpikék sapkákat. A másik csapat ruháit Somogyi Gyula tanár úr tervezte. Bizonyára nagyon kedves számára a római jog és Cicero. A szónoklás művészetét tanulta. Őket sem

hajtotta a tatár! A készülődést ők is az utolsó pillanatban kezdték el. Improvizációs készségük azonban most sem hagyta őket cserben. Szokásukhoz híven most is minden feladathoz kiselőadást tartottak. Kovács Csaba tanár úr sziporkázott. Eddig még soha nem látott képességeiket is megmutatták. Ki gondolta volna, hogy ilyen észbontóan tudnak táncolni, gyurmázni, mekkora kreativitás rejlik bennük (lásd rajzok, versek stb.), ráadásul még a széptevést sem felejtették el (annyi év után!!!). Lehmt, hogy tanáraink pályát tévesztettek?! Horváth Péter igazgató úrnak versenytáncosnak, Kovács Csaba tanár úrnak, és Erdős László tanár úrnak pápáknak kellett volna mennie.

Sajnos (vagy szerencsére?) a sors másképp rendelte. Sokan azt gondolták, hogy részrehajlók voltunk. Győzött az igazság, vagyis a Plebejók! (Lefőzték munkaadóikat, akik csak a triatlonversenyen lehettek 1. helyezettek).

A másik nagy esemény az udvari sátorban tartott diákvetélkedő volt. Szenzációs hangulat, szellemes csapatok és szurkolók - na és a vetélkedő vezetői - voltak a siker biztosítékai. Íme a csapatok:

New girls on the boys - tortát nyertek (minket is megkínáltak belőle)

Vazelin - csokit nyertek Sokkoló 6-ás Hegyi rohamkukacok

Green team - csokicsúcsot nyertek Fotel Magozatlan cseresznye Erekcio HaTtyúk Ströhsternchen

Fél óra késéssel kezdődött. Közben katonai bemutató - kutyás; önvédelmi - volt. Minden forduló után két csapat esett ki. Volt olyan csapat, amely nem jelentkezett, így ők sem játszhattak. Ezt utólag is sajnáljuk. A feladatok: villámkérdések

zizevés - nem volt jó, mert sokan voltak, így csak az első helyezett kapott 1 pontot tánc tojással - ez tetszett mindenkinek a legjobban; homlokuk közé szorították a tojást, az nyert, aki a legtovább bírta a táncot úgy, hogy a tojás nem esett le lufifújás - minden csapat egy tagja kapott egy lufit, amiben egy cetli volt, rajta egy ismert versidézzel éneklés - magyar számokat más stílusban kellett előadni krumplipucolás - ki tudja a leghosszabb héjat lepucolni versírás - verset kellett írni a csapatról csokievés - késsel, villával kellett a becsomagolt csokit megenni

Nem szóltunk a többi bemutatóról, pedig azok is sikeresek voltak. A táncosok, és énekesek az alagsori tornateremben, a fúvószenekar az árkádok alatt, a tenyérjósítás, stb. Úgy érezzük, hogy az idő szorításában végül mindenki számára juthatott szórakozás, és ezt köszönjük a vetélkedőben vállalkozó tanároknak, diákoknak, minden közreműködőnek, és a szurkolóknak is. Reméljük, jövőre a győztes osztály ismét maradandót alkot. A 3.A nevében:

Keglovich Júlia, Horváth Kinga és Szabó Ildikó

A kirándulás Dórával?...

...remek volt. Annak ellenére, hogy a tavaszi szünet március 27-én kezdetét vette, reggel hét óra tájban a 3.C osztály mégis a hátsó bejáratnál gyülekezett. Némi késéssel aztán megérkezett az Ikarusz autóbuszcsalád egyik - osztálykirándulásokról már - jólismert tagja. Most már minden adva volt, hogy elkezdődjön háromnapos kirándulásunk.

Első állomásunk Keszthely volt, ahol a Festetics kastély mellett egy hangulatos kávézó meglátogatására is maradt időnk. Szigetváron nem időztünk sokat, mert a vár éppen zárva volt. Első nap délután a Vasarely és a Zsolnay múzeumot tekintettük meg. Hullafáradtan érkeztünk meg a

szállásra, amely annak ellenére, hogy éjfél után tilos volt kijárkálni, remek hely volt. A szokásos sült hús-krumplival vacsora után egy kellemes pincehelyiségben múltattuk az időt.

A második nap hosszú volt, főként azoknak, akik nem aludtak éjszaka. A kora reggeli kávék után irány a tévétorony, ahol a látvány mellett külön élmény volt a viharos szél, amely egyébként egész nap végigkísért bennünket. A siklói várat alig tizenöt perc alatt végigjártuk, majd további egy órát üldögéltünk az udvarán. Mohácson már az eső is esett, mindemellett az emlékpárt is zárva volt, így megtekintettük a főtéren álló dzsámít. Innen az esti program változatlan, csak most kevesebbet kártyáztunk, és többet aludtunk.

A harmadik nap délelőttje pécsi szabadprogrammal kezdődött, ami főként abból állt, hogy megpróbáltunk reggelizni valahol. Aztán elindultunk hazafelé. Siófokon érzékeny búcsút vettünk egy kedves osztálytársnőnkől, majd egy rövid székesfehérvári pihenő után négy óra tájban értünk Győrbe.

Mindent egybevéve nagyon hosszú és fárasztó, de felejthetetlen kirándulás volt.

Bella Krisztián, Dömötör Gábor 11.C

(melléklet)

"A francia essai szó próbálkozást, kísérletet jelent. A XVI. század nagy és nagy hatású francia reneszánsz gondolkodója, Michel Montaigne ezt a címet adta változatos gondolatai gyűjteményének. Az ő ismeretében és hatására alig néhány évtizeddel később a nem kisebb jelentőségű angol Francis Bacon - az empirista filozófia kezdeményezője - ugyanezt a címet adta, angol formában Essay-knek nevezte gondolatainak gyűjteményét. Ettől kezdve a szó fogalommá lett és a prózában fogalmazott, oktató célzatú, de szépirodalmian könnyed, szórakoztató-gyönyörködtető, a nagy tanulmányoknál rövidebb, de a túl tömör epigrammáknál hosszabb, formájuk szerint szépirodalmi művek közös neve lett az esszé..." /Hegedüs Géza/

Próbálkozás, kísérletezés - pontosan ezt tesszük mi most. Esszé lesz a címe egy új Iránytű-mellékletnek, ha segítesz nekünk.

Szeretnénk egy kicsit kiszíneznünk a napokat, bemutatni a gondolatokat a gondolatoknak, különböző szögekből megvilágítani a világot és benne titeket, jó volna belekóstolni, hogy ki mit fog fel, mit érzékel ebből a nagy földi forgatagból, kit mi bánt, miért boldog, egyáltalán mitől olyan, amilyen. Írj! Küldj verseket - ne törekedj remekműre, csak magadat add! Mondatok, amiket - úgy érzel - hasznos volna, muszáj lenne megosztani a többiekkel.

Ha éppen péntek este a moziban gubbasztottál, és a film közben - netán utána - rádöbbenél az élet értelmére, de legalább valamire, amit eddig még sosem tapasztaltál, írd le, és küldd el! Hátha okul belőle a "társaság". Ha szívesebben öntöd rajzokba a szíved - ám legyen! Hozd el őket, majd csak kiharcoljuk valahogy, hogy megjelenhessen. Lehet, hogy éppen csak az íróasztal felett görnyedsz, és az élet nagy - esetleg kisebb - kérdésein töprengsz. Tudathatnád velünk is, hogy mire jutottál!

Szeretnénk, ha ezzel az új melléklettel kicsit szakíthatnánk az unalmas, szürke hétköznapi közhelyes hangulatával, ha pár lépéssel a föld fölé állva megvizsgálhatnánk kicsiny világunk rohanó perceit. Ha segítesz, sikerülni fog. Írj, hogy tanulhassanak tőled, és hogy te is tanulhass tőlük.

Eszter

Légvár?

Figyelj rám! Igen, csak Rám - egyszer igazán megleheted. Most nagyon fontosat akarok mondani Neked. Ugye hallod? Nem létezik, hogy nem, már teli torokból ordítok a füledbe. Úristen. Ez megsüketült. Sőt, mindenki megsüketült. Megérintenék, csak hogy beleütközöm valamibe, ami durván visszataszít. Segítség! Hiszen én be vagyok zárva. Persze azt gondold: hülyeség, itt vagy mellettem, saját szememmel látlak. De ha a fénysugarak beesési szöge megfelelő...

...akkor üvegfalakat látok megcsillanni a vakító világosságban. Furcsa. Olyan, mint a szabadulóművészek kicsiny kalickái. Nekem is van - de Neked is. Igen, áthatolhatatlan fal választ el minket egymástól. Áthatolhatatlan? Talán mégis akad egy picike rés, amin át a szemedbe nézhetek és összekacsintunk. Talán épp egy elveszett szó, rajz vagy vers az a nyílás. Kérlek, próbáljuk meg.

Gyöngyvér

Kédy Luca rajza

Tűzeset

Leégett egy ház a szomszédban

Nem maradt más, csak kormos deszkák
és hamu. Az emberek csak álltak ott,
nézték a lángokat, és sopánkodtak.
Senki sem hozott vizet, és tűzoltókért
sem telefonált senki.
Nincs a házukban telefon, csak a házmesternek,
ő meg nem volt otthon.

Végignézttem az egészet az ablakunkból.
Látjam, ahogy égni kezdett először a
fáskamra, aztán a tető, majd minden lángba borult.
Egy kicsit még ott is meleg volt, és nagyon bűdös.
Füstszagú lett az egész ház.
Gyönyörű volt! Épp ment le a nap, amikor elaludt
a tűz. A füstölgő romok szinte újra izzani látszottak
a vöröslő fényben.

Csináltam egy-két fényképet is az ablakunkból.
Azt hiszem jól sikerültek, bár nem volt színes a filmem.

Varju Nándor

Utazás az ismeretlenbe

Te? Te ismered az embereket?
Gondolod?
Te? Te érzed, hogy mit éreznek?
Te más vagy?
De miért? Neked miért lehet?
Utaznod
Átutaznod az ismeretlenen...
Még senki,
Ahol még senki nem járt
Legbelül,
Ahová senki sem lát.
Te igen?
De miért? A szemed tûsugarát
Átszúrod,
S a gondolatukba beleszállsz.
Megtessed?
Vagy mégsem? Talán megijedtél?
Gyáva vagy.
Hogy üreset találsz, attól félsz?
Maglehet.
Nem adsz semmit az ismeretlenért?
Könnyeiket!
Sírnod kell, hogy megértsd:
Téged kér
Fel kell áldoznod magad az
ismeretlenért...

Eszter

Júlia vörös és táncol

Take their life. Valahogy így kezdődik. És utána a többi adag. Csak ülsz, nézel... vársz. Aludjanak ki a fények, és legyen vége ennek a nulla reklámnak. Melyiket hallgassuk? A csámcsogó popcorn-

zabálókat a balon, a rádiótelefonost a jobbon, vagy éppen a vihogó HMCS-eket elől. Hátról belédböfögik a dobozoskóla-maradékot. Minden mindegy.

Kezdődik. Koncentrálj, különben megsüketülsz a zacskórecsegestől. Még jó, hogy feliratos. Adaptáció Shakespeare-től, '97-ben. Benzinkút robban, lövöldözés - ez van. "De izgi ez a macsó-fickó" - mondja a rágó a mögötted ülő szájában.

Vászon: Rómeó, majd Júlia. Amerikaiak. "Ez a film egy kultúrmocsok." - vágják rá a művészfilmsznobok. Coca-Cola helyett L'amour. Hát ez furcsa, homályos. Miközben összejönnek ők... ketten, balra felröhögnek. Miért? Rohan a mozi, közben vihogások. Ez csak természetes, hisz ez tragédia, nem? Röhögünk ezen is, jó... mint a többiek. "Ajkad még meleg" /Júlia, miután Rómeó meghalt/. "Álljunk fel a vége előtt, jó... menjünk már... nagy rakás ez a film, nem? A Pityu is azt mondta. Hát akkor biztos az. Na jó, csá." - csak egy a kérdés: miért jön az ilyen moziba?

Mikor harmadszorra néztem a filmet, utoljára játszották. Szerda 8 óra, végre nincs teltház. Furcsa. Nem hallom a vihorászást. Meg a rádiót se. Miért? A végén hüppög a mozi, mint egy nagy szem. És nem állnak fel az utolsó kockáig sem.

Valakitől hallottam, hogy az amerikai filmek nem nyújtanak katarzisélményt. Bár nem volt teljesen röhögésmentes a harmadik alakalom sem, de egy biztos. A közönség fejlődik. Száguld a film a városon keresztül. Eléggé megrázott, ami először hangzott el a moziban. De ha bíztam volna az emberekben, a többi előadásra nyugodtan mentem volna el.

Ha van valami, ami megrázza az embert, akkor az a '97-es Rómeó és Júlia. Lehet, hogy csak harmadszorra. Vagy később. Megállsz a rágcsálásban és bámulsz. Miért haltak meg?! vagy más.

Hogy miért a cím? Nekem ez volt a legfontosabb, amit megértettem a filmből. Júlia vörös és táncol...

G. 12.F

Az én tavaszom

Ki mondta, hogy a tavasz hoz majd derűt,
S hogy az élet ilyenkor változik?
Szépség, s boldogság hirdetője,
El innen, hagyj magamra itt!
Közeledsz, s már nem kapok levegőt,
Kínzó könnyeim peregnek arcomon,
Egy érzés még mindig őrzi őt,
Szabadulni e rabságból nem tudok.
Látom, hogy millió mosolyt fakasztasz,
S szerelmet áraszt a napsugár,
Apró örömet sok-sok ezret adhatsz,
De szívem még nagyon fáj.
Lelkem lenne bár nyíló hóvirág,
S ontaná a varázslatot,
De oly bánatos, még sok a szomorúság,
Mert vízhez jutni szerelem nem hagyod.

B. K.

Békém

Magamba zárva tartogatom
békém, elszunnyadó pillanatokra,
ahol elrohan a lassú idő,
s nemes penész tapad fel a falra.

Jóleső limonádécsepp válik le
a maszatos pohár hasáról,
új értelmet merít egy
alacsony fénydarabkából.

Ahol az érzések mint bársony
tapadnak két üvegfal közé
dimenziót veszelve, ahol
párna is kerül a háta mögé,

Ahol tiszta papírra lel
a toll is, ha már fáradt,
lazult ingnyakak közt
elunja magát a bánat.

Borsos Roland

Ő beszél

Előre lépek a jég-légben,
s amint szabadra érek,
tapad hozzám
a szél.

Lágy szavak bujkálnak torkomon,
s mégis: szikrázó fagyot harap
bennem a szeszély:
Ő beszél -

Borsos Roland

Just a perfect day

A fiú szerint rossz a világ. Mindenki lop, csal, hazudik. Akkor érzi biztosan, hogy ez nem marad örökre így, mikor látni már alig lát. Barátai mámoros beszédéből is csak kósza szavak jutnak el tompa agyáig. Igen. Ez az, amire várt. Békességes nagysemmi. Forog ez az elvetemült világ, ami nem akar ōrá hallgatni. Ő már nem is a Földön jár, hanem egy képzelt negyedik dimenzióban lebeg. A gyéren berendezett lakás falai furcsa szögben állnak, a sarokban nem a megszokott három él fut össze, hanem életének fekete-fehér képei. Látja, amint az egyszerű, nemtörődöm emberek élik kis életüket. Ő azt is látja, hogy ez az élet csak egy töredéke a hosszú, bonyolult és szürke évszázadoknak, s csak egy rövid villanás az örökkévalóság vélt birodalmában. Ugyanis semmi sem örök. Elindul. Nem tudja, hová. Honnan is tudná, hiszen értelmére rátelepedett a Szellem. A szer Szelleme. Így, ketten haladnak a nagy, sötét égbolt alatt. Szembejövő emberek kifejezéstelen arcát nézik. A fiú magától kérdezi, hogy ki is ő valójában, de a Szellem válaszol. Amit mond egyszerű. Egy vagyok a sok közül, aki gyenge volt. Lelkileg egy léggömb. Külseje sebezhető, belül mérhetetlen űr. Bolyongásuk céltalan.

Később, visszatérve a megszokott dohos falak közé borzalmas csendélet fogadja. Szétpukkadt léggömbök mindenhol. Kiket egykor barátainak tartott, mind a padlón fekszenek. A Szellem biztatja, hogy szívjon még egyszer az öröklétet közelhozó csodából. A fiú nem teszi. Talán, mert

megmozdult benne valami, ami nagyon ritka ha a környezet ingerei már nem hatnak az emberre. Érzi, hogy a fejében dongóként röpdös valami ami harcol a Szellem ellen. A falnak dől, hörög. Vagy csak hörögni akar, de mély álomba zuhan. Később valaki a lakásban rátalál, következik a megrendítő utolsó felvonás. Fehér plafon, zöld falak, elmosódott alakok. Nem tudja hol van. A mellette levő ágyon valaki fekszik.

Hasonlít rá, mégis elborzad ahogy ránéz. Érzi, hogy a szellem már nem benne van. Közel hozzá, egy másik ember sorsát keseríti. Már látja, hogy mi minden lehetett volna, amíg kettesben láthatatlan álmképeket üldöztek a vég nélküli éjszakában. Valaki odalép hozzá. Azt mondja neki, hogy most kell bocsánatot kérnie, mostantól kell erőlködni, hogy tiszta maradjon. Ebben a pillanatban kell megértenie, hogy bármilyen gyatra is ez az élet, nem győzhet a Szellem. A sok nyugtató hatásától szédül most, nem a Szellem kábítja. Fentről két léggömb látszik. Egy, amely minden törvényszerűségnek ellentmondva a semmiből növekszik. Valamint mellette egy, amely halad az örökös zuhanás felé, melynek örvényébe lerántja a Szellem. Léggömbök sokasága pukkan ki naponta. Akárhányszor fel akarjuk adni általunk céltalannak hitt földi repülésünket, álljunk meg! Megéri? Mi is történt ebben a budapesti IX. kerületi lakásban és a kórház pszichiátriáján a kábítószereseknél? Amit látunk: két lebegve szálló kincs, melyek valaha olyan életek voltak, mint a miénk.

SZN

Búcsúzik a 12.D

Ütött az óránk. Ennyi volt. Már csak néhány hét és a Jókai utcai börtön 106-os cellájából szabadulnak a rabok. Különösen jó magaviselet miatt kicsit még korábban, mint a többi lakó. A smasszerek közül (gyk. (gyk. = gyengébbek kedvéért) ők azok, akik a szünetekben a 109-esben morfondíroznak azon, hogy a következő negyvenöt percnyi kényszermunka alatt mivel kínozzák a diákokat) jó néhányan nagyon örülnek, hogy már nem sokáig koptatjuk a Nagymúltú lépcsőit, mert állítólag ez a legrosszabb osztály. Mondani sem kell, hogy mi határozottan visszautasítjuk ezeket a vádakot, bár azt elismerjük, hogy a naplóban található KSH-adatok (gyk. Közel Sem Hiteles adatok) szerint az órai jelenlétünk néha még a Parlamentből jól ismert alacsony százalékot is alulmúlta. Ez persze nem igaz, hiszen mi nagyon szerettünk ide járni, és most sokan közülünk szinte bármit megadnának, hogy ne közeledjen ilyen észveszejtően gyorsan az érettségi. (Hát igen, sokat kéne még addig tanulni!)

Azt mondják, a búcsú mindig szomorú. Hát mi nem így gondoltuk, egészen addig, amíg nem szembesültünk vele. Bizony egy nehéz magyardolgozat előtti éjszakán, úgy fél három felé, sokan éreztük úgy, hogy nem fogunk sírva fakadni, amikor megfosztanak minket az efféle "élvezetektől". De most már tudjuk, hogy nem is volt (olyan) rossz az itt eltöltött négy év. Rengeteg szebbnél szebb emlékünk fűződik ehhez a sulihoz, és most ezekből szeretnénk Nektek átnyújtani egy csokornyit.

Kezdjük mindjárt az elején. Mikor az első napon szétválogattak minket (a reálosokat) két osztályra (kétszer negyvenre a nyolcvan ártatlan bárányt) az egyik éles szemű tanárnak feltűnt, hogy az egyik negyvenes csoportban csak 39-en vannak, így aztán valaki átjöhetett hozzánk az E-ből. Mikor feltárult az ajtó belépett rajta az igazgató úr + egy 193 centis (és alig kevesebb kilós) dalia. Az előbbi mosolyogva, az utóbbi lila(!) zakóban. Mindenki őt nézte (nem is értem miért). Kék szeménél csak a haja csillogott jobban. A lányok őrjöngve ugráltak fel, hogy helyüket átadják. "Akár egy isten" - szólott néhányuk, miközben szívük úgy vert, mint egy légalapács. Ha valakinek kicsit idealizálnak tûnik ez a jelenet, az nem a véletlennek, hanem a "dalia" szerénységének

köszönhető - pedig itt-ott már profanizáltam a sztorit. (Mit szóltok, milyen szavakat ismerek - köszönet W.I.-nek!)

Aztán elkezdődött a TANULÁS, pontosabban elkezdtek minket tanítani. Jó pár napot töltöttünk egymás remek társaságában, bár ezt a felhőtlen társadalmi életet néha negyvenöt perces szünetek zavarták meg, amiket itt tanóráknak (milyen muris szó!) szoktak hívni. Ennek ellenére az idő csak úgy repült és hamarosan elérkezett az első osztálykirándulás ideje. Nagy nehezen eldöntöttük, hogy hová menjünk, s bár néhányan Irak-Irán körutat javasoltak, csak Sopronig jutottunk. Arra, hogy melyik évben mi történt, senki sem emlékszik pontosan, a sok kellemes élmény mára már egybemosódott, de egy valami biztosan igaz az összes kiruccanásunkra: az idő rosszabb már nem lehetett volna. (Azért imádunk, Vlagyivosztok!) Soha nem fogjuk elfelejteni, ahogy szeretett (ez nem gúnyolódás, tényleg szeretjük) osztályfőnökünkkel az élen, szakadó esőben másztuk meg a Rám-szakadékat, olykor bokáig gázolva a vízben, máskor egy zuhogó vízesésnek felfele. Mire felértünk, úgy néztünk ki, mint a disznók, de a poén csak ezután következett: mikor csuromvizesen visszaértünk a szállásunkra, az zárva volt. Szerencsére lelkes fiaink rögtön nekiláttak az ajtó felfeszítésének. Először csavarhúzóval és hasonlókkal kísérleteztek, de aztán nem maradt más, mint a nyers erő. Ducinak köszönhetően tehát bejutottunk, a buszsofőr pedig megnyugtatta a fazont, hogy ha a portás reklamálna, csak küldjük hozzá. (A sofőr kedves, szelíd ember volt.) Erre nem került sor, úgyhogy az őr még mindig él. A másik dolog, ami hozzátartozott az osztálykirándulásokhoz, az a kicsit "más" állapotba kerülés volt. Ahogy az a képen is remekül látszik, még a hetedik feles után sem érdemes mellőzni a sörnýtót.

A nyarakat sem kellett egymás nélkül töltenünk: minden évben elmentünk a Szajki-tavakhoz. Elsőben még néhányan végigtekertük a 120 km-t, amivel bebizonyítottuk magunknak, hogy nem vagyunk semmi figurák. Másnap persze alig bírtunk mozdulni, úgyhogy a tervezett lubickolást el kellett halasztani. A kemping többi lakója elég jól bírta a nyüzsgésünket, de azt hiszem nem szomorkodtak, amikor elmentünk. Nem úgy mi. Alig vártuk, hogy kezdődjön a sulis és újra találkozassunk.

Aztán harmadikban jött a diákdiri-választás. Nem titok, hogy 24 szavazattal az elsők lettünk (hátról). Az azért vígasztal minket, hogy a bulink remek volt, és a végén nem maradtunk éhesek, hiszen több zsák zsömle megmaradt. (Jó, hogy nem jött rendőr, mikor hajnali négykor hazafelé cipeltük őket.) Van még egy pozitív dolog: (nem, nem az AIDS-tesztem!) az idén több szavazatot kaptunk, mint tavaly. Lehet, hogy csak most kerültek elő a cédulák? Majd Mulder és Scully kideríti. (The truth is out there...)

Mindent összevetve az együtt töltött idő hamar elrepült, mindannyiunknak felejthetetlen élményeket ajándékozva. Tudtunk örülni egymás sikereinek, mindenki boldog volt, amikor a hangoson bejelentették, hogy Jácint ismét első lett triatlonban, vagy hogy Papp Gábor megnyert egy országos matekversenyt (vagy lehet, hogy fordítva?). Az egész osztály tapsolt, mikor Mesi (= Jámor MSE) Arany Oklevelet kapott a Kisfaludy-napokon, ezzel is öregbítve a Révai hírnevét.

Köszönünk mindent tanárainknak, különösen azt, hogy elviseltek minket, miközben az ÉLETre készítettek fel. Elnézésüket kérjük, amiért nem mi voltunk a példadiákok, de reméljük, hogy az együtt töltött idő az ő szívükben is megszépül majd. Viszontlátásra! R. I. P.

A fenti kifejezés talán sokaknak nem mond semmit, de azoknak, akik egy kicsit is értenek a számítógéphez, azoknak nagyon is sokat. Az ókori Commodore 64-es számítógép szokta ezt kiírni, jelentése mindenképpen figyelmeztet minket, hogy nagy hülyeséget gépeltünk be!

Ez év szeptemberében mi is belevágtunk az iskolánkban is elvégezhető alapfokú számítógépezői tanfolyamba. Ha az akkori agyunk számítógép-fakkjába betekinthettünk volna, nem láttunk volna mást, csak tabula rasát. Mindenképpen fontos volt tehát, hogy megtanuljunk bánni a gépekkel, hogy ha valaki netán felteszi a kérdést, mi az a RAM vagy ROM, büszkén állíthassuk: mi már megtanultuk!

Az első alkalommal választhattunk Somogyi László és Kovács Csaba tanár úr között, tetszés szerint. Az ezt követő órák a hivatalos munkával telettek el, amikor a számítógép belső felépítését kezdtük el tanulmányozni. Remek. "És akkor most szétszedjük a számítógépet?" És láss csodát, megnyílt előttünk a belseje! Bár a tanárunk kellő nyugalommal és megértéssel, ha kellett 50-szer is elmagyarázta, mi micsoda, mi a rengeteg dróton és a sok kis dobozon kívül semmit sem láttunk.

És akkor jött csak a java!

Miért kell annak a szerencsétlen számítógépnek pont kettes számrendszerben számolnia??? Na mert ugye, ha maradna tízesben, akkor semmi gond nem lenne! Abban mindenki tud számolni. Egyszóval, meg kellett tanulnunk 2, 8, 10, 16-os számrendszerben oda-vissza számolgatni!

Ezt követték az alapvető DOS parancsok, mint a másolás és a törlés. Az ember azt hinné, hogy a másolásból nem lehet semmi gond. Nem is lenne, ha nem azt a programot változtatná meg ez a parancs, ami a számítógépet elindítja! Mindenki beütötte a megadott parancsot, egyszer csak valaki felkiált:

"Hoppsz! Eltűnt a Norton!"

Persze aztán sikerült visszaállítani. Mint megtudtuk, ilyen kétévente csak egyszer ha megtörténik!

Aztán egy másik fontos dolog a formattálás. (röviden: ha egy új lemezt akarunk használni, csak akkor tudjuk, ha formattáljuk, de akkor letörlődik minden, ami rajta volt) Ha netán a parancsot valaki a víncseszterre értelmezi, a képernyőn megjelenik piros betűkkel: WARNING! (figyelem), a háttérben pedig egy fülsiketítő férfihang, amiből annyit lehet kivenni: NEEEEEEEE!!!

De hasznos dolgokat is lehet csinálni a géppel. Ha ügyes vagy, előbb-utóbb megjelenhet villogó üzeneted a képernyőn és azt csodálhatja mindenki.

A következő a legérdekesebb téma. Szépen, nyugodtan ülsz a gép előtt és végzed a dolgodat, amikor valahol betűk potyognak le a helyükről, máshol megjelenik rengeteg bogár és "megeszi" a képernyőt, nálad pedig furcsa hangok hallatszanak, mintha... "Víz van a gépben!" - láthatod kiírva, aztán egy szivattyú kiszívja, hogy tovább dolgozhass.

Na ezek a vírusok. Ne adja az Isten, hogy ha vírusos a géped, akkor Michelangelo születésnapján, vagy éppen péntek 13-án kapszold be, mert akkor elvesztél!

Teltek, múltak a napok, a hetek, míg egyszer csak megjelent a monitorokon: "Itt a billentyűk ördöge!" Szó szerint elszabadult a pokol! Mindenki írt mindenkinek, még akkor is, ha másra kellett volna figyelni! Persze, ez nagyon jó ismerkedési lehetőség. Csak jönnek az üzenetek egy "titkos imádótól" és te nem is tudod, ki az, látatlanba írogatsz mindenfélét, s amikor azt hiszed rájöttél, ki

az, meggyanúsítod mindenki előtt. Aztán egyszercsak jön az üzenet: "Fordulj meg!" - és a hódoló pimaszul vigyorog rád, de ő a világerő se az, akire gyanakodtál.

Ennek egy másik formája, amikor te írsz valakinek, mondjuk: "Hogy vagy?". Hosszú ideig ilyen tartalmas beszélgetés folyik, mire a másik kiböki, mi a gond: "Nem figyelnek a diákjaim az órán, mert Interneteznek!!!" Hoppá! - "Csak nem tanár vagy?!" - "Háááát?!" A szörnyű felismerés! És mi a teendő ilyenkor? A lehető leggyorsabban át kell ülni egy másik géphez, mert mid ad Úr Isten? Kovács Csaba tanár úr egy percen belül mint a sas csap le az SZ1-re és villogó szemekkel keresi áldozatát!

De természetesen nem találja meg!!

Mindenki Internetezik! Apropos, Intenet! Az egy remek dolog! Az év végére minden gép alkalmas lesz (az SZ1 100% - a szerk.) a Net-kalandozásra!

Itt az április, s a tanárok rengeteg tesztkérdést állítottak össze nekünk. De hát, messze van még a vizsga! Na igen. Két héttel a vizsga előtt már nagy az izgalom. És jönnek az egyre bonyolultabb egyenletek, pl.: $E=(A \text{ and } (\text{not}(B \text{ or } C))) \text{ and } (D \text{ and } (\text{not}(A \text{ or } C)))$. Kérdések áradata örvénylik a teremben: "És mi lesz, ha...?" - "Azt hogy kell, hogy...?", de a válasz megnyugtató: "Az nem lesz".

Még egy hét van hátra a vizsgáig, ami két részből áll. Egyszer egy írásbeli, s rá egy hétre a szóbeli és a gyakorlati. A legfőbb szabály: nem lehet számológépet használni!!! Remek. Újra fel kell tehát elevenítenünk az általános iskolában tanult emlékeinket, hogyan is kell papíron osztani, szorozni.

Rengeteg iskolai és otthoni gyakorlás után elérkezett a vizsga napja. Izgatottan vonultunk be a TF-be és a B1-be, s egymást biztatgattuk: "Csak nem fogunk megbukni!". Ünnepelesen felbontották a borítékokat, és nekiláthattunk. Az első négy kérdést még kisujjból kiráztuk, de aztán jött a java. Incremental, cluster, EPROM, particionálás... Miiii?! De a legjobb, hogy nem kellett se fejben, se papíron számolni!!! Szerencsére mindenki átment ezeken az "egyszerű kis" tesztkérdéseken, de akkor még nem érezhette magát számítógép-kezelőnek, mert a szóbeli és gyakorlati vizsga még hátra volt. Épp a magyar érettségi napján ébredtünk hajnali 7 órakor a büfé előtt, amikor végre megláthattuk a "Fekete-listát"...

Most már, hogy így visszagondolok, nem is volt olyan rémes. A vizsgáztató urak nagyon kíméletesek voltak még azokkal is, akik talán a világ egyik legnehezebb tételét húzták: a táblázatkezelőt. Ilyen egyszerű kérdéseket tettek fel: "Mi az, amit ott látsz, de nem látsz ott?" - ??? -

Nagy megkönnyebbüléssel hagytuk el az épületet. Illetve csak hagytuk volna el, ha nem lett volna az összes ki- és bejárat zárva. az egészben viszont az volt a legjobb, hogy utána mindenki megkérdezte: "És ti mit írtatok a magyar érettségire?" Ááááá, mi...

Délutánra már a kezünkben érezhettük a tudás hatalmát, valamennyien hivatalosan is számítógép-kezelők lettünk!!!

Egyik nap véletlenül a számtanterem felé sétáltam, amikor kétségbeesett kiáltást hallottam: "Segítség, eltűnt a Norton!!!" Na igen. Ezek a kis kezdők minden lehetetlenségre képesek.

Ki érti ezt?!

Bagó Gabriella 10.B

Megyei mezei futóverseny eredményei

Az általános iskolák (7-8 oszt.) versenyében 5. Kálmán Dénes 1.F

A középiskolák I-II. osztályai között:

1. Hatvani Zsófia 1.D

a Révai csapata (Hatvani - Varga Zita - Bozzai Enikő - Zsidó Mária) a 3. helyen végzett

középisk. I-II.oszt. fiúk

2. Magyar Balázs 4.F

középisk III-IV. oszt.

4. Gottwald Éva

Budaházi Judit